

Arrest

nr. 153 215 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2014 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. DE MAEYER *loco* advocaat I. MAJUMDAR en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, komt op 4 juli 2012 België binnen als niet begeleide minderjarige vreemdeling en dient op 5 juli 2012 een asielaanvraag in.

Op 20 oktober 2013 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 11 februari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris) ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 11 april 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij arrest met nr. 126 723 van 3 juli 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 11 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 11 april 2014 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 12 augustus 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2014 werd ingediend door (en aangevuld op 08.07.2014) :

A., B. (R.R.: ...)
nationaliteit: Bangladesh
geboren te (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene een grote wil tot integratie zou hebben, dat betrokkene in de periode dat hij in België verblijft zich ingezet heeft om de landstalen te leren, dat de aanpassing van betrokkene zeer doorgedreven zou zijn, dat betrokkene cursussen volgde (zie deelcertificaat initiatie keuken getuigschrift opleiding creatieve slaatjes), dat betrokkene zich inschreef in het project "Leren en Werken" vanaf woensdag 26 juni 2013 (zie inschrijvingsbewijs VDAB, schoolattest), dat betrokkene een uitgebreide vriendenkring uitgebouwd heeft, dat betrokkene zich

perfect aangepast zou hebben aan de Belgische zeden, gewoonten en cultuur, dat zijn integratie zich op alle vlakken gemanifesteerd zou hebben en dat het centrum van belangen van betrokkene in België zou liggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 04 juli 2012 en hij diende een asielaanvraag in op 05 juli 2012. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03 juli 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 09 juli 2014 werd aan betrokkene een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 19 juli 2014 betekend. De duur van de procedure - namelijk net geen 2 jaar - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich gedurende zijn verblijf in België nooit schuldig zou gemaakt hebben aan enige strafbare gedraging, nooit in aanraking zou gekomen zijn met gerechtelijke of politionele overheden en onmogelijk aanzien zou kunnen worden als gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester B. stelt dat betrokkene onvoldoende kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land en dat hij er gediscrimineerd en bedreigd wordt. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat betrokkene gediscrimineerd en bedreigd zou worden in het land van herkomst, gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest gediscrimineerd en bedreigd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

Op 4 augustus 2014 levert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Op 22 augustus 2014 dient verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 4 november 2014 wordt deze aanvraag in overweging genomen.

Op 13 maart 2015 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 maart 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan in de synthesesmemorie:

"Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd zijn en dat de opgelegde motivering in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De vermelde overwegingen moeten afdoende zijn. Bovendien moeten de overwegingen antwoorden op de grieven van het verzoek. De beslissing

vermeldt: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag van machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland."

Er zijn wel buitengewone omstandigheden geweest waardoor verzoeker genoodzaakt was om illegaal het grondgebied te betreden. Ten eerste had hij ernstige problemen in Bangladesh waardoor hij met hulp van een mensensmokkelaar Bangladesh heeft verlaten. Het feit dat hij bij zijn eerste asielaanvraag niet geloofd werd doet geen afbreuk aan de buitengewone omstandigheden waarin hij zich bevond. Bovendien is op heden zijn asieldossier opnieuw geopend om de bijkomende documenten te onderzoeken. Dit wijst op voldoende mate dat verzoeker in eerste instantie eigenlijk als vluchteling had moeten worden erkend tijdens de eerste asielaanvraag. De omstandigheid dat er op heden een asielprocedure hangende is, is op zich al voldoende om een vermoeden van een buitengewone omstandigheid te laten gelden. De instructie van 19 juli 2009 is in voldoende mate duidelijk: "er is geen Belgische ambassade in je land van herkomst en de bevoegde Belgische ambassade ligt in een buurland waarvoor je de nodige reisdocumenten niet kan krijgen" Verder houdt verzoeker vast dat het onmogelijk is voor hem om als jongen van 16 jaar zonder zijn ouders zich naar de Belgische ambassade van Bangladesh te begeven te Delhi om dan op legale wijze naar België te komen. Verzoeker wist niet eens dat hij naar België zou komen toen hij Bangladesh verliet, laat staan de nodige formaliteiten kan ondernemen alvorens naar België te komen. "Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken." (Arrest RvV nr. 121891 van 31 maart 2014) Uw raad dient zich met inachtneming van alle concrete elementen van verzoeker te beraden of de rechtvaardiging die verzoeker aanbrengt om niet in de mogelijkheid te zijn geweest een langdurige machtiging aan te vragen, wel aanvaardbaar is. Gezien de tweede asielaanvraag ontvankelijk is, kan redelijkerwijze vermoed worden dat verzoeker wel degelijk in de onmogelijkheid verkeerde om langs Delhi naar België te vluchten. Verzoeker vordert dan ook uw raad om redelijkerwijze rekening te houden dat bovenstaande motivering onvoldoende is om de on-ontvankelijkheid te rechtvaardigen. Daarenboven is verzoeker op heden ingeschreven in het (...) te Heule (stuk 3) en beschikt verzoeker over een leerovereenkomst over een periode van 3 jaren (stuk 2) en is hij rechtmatig ingeschreven bij de VDAB (stuk 4). Allemaal zaken die hij gedurende zijn verblijf hier heeft kunnen opbouwen, maar dreigen verloren te gaan indien zijn regularisatieaanvraag opnieuw zal onontvankelijk verklaard worden. Bovenstaande toont op voldoende wijze aan dat inzake wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Betreffende artikel 8 EVRM blijft verzoeker bij zijn standpunt dat hij diepgaande sociale banden heeft opgebouwd gedurende zijn verblijf hier in België en hem deze sociale banden ontnemen zou wel degelijk een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Het betreft hier niet alleen de goede sociale contacten die hij heeft opgebouwd de voorbije twee jaar, maar tevens om hier een gezinsleven op te bouwen. Verzoeker is een harde werker en gedisciplineerd zoals ook duidelijk blijkt uit de getuigenissen van zijn leerkrachten en medeleerlingen (stuk 5) en heeft omdat zijn persoonlijkheid kunnen ontwikkelen omdat hij niet meer in angst hoeft te leven. Er moet volgens verzoeker niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie, maar ook naar de toekomst toe. Verzoeker heeft het recht op grond van artikel 8 EVRM om een gezinsleven uit te bouwen. Op heden heeft hij nog geen gezinsleven gezien zijn jonge leeftijd, maar is de kans bijzonder reëel dat verzoeker binnen korte termijn dit wel heeft en is het wel degelijk een schending om hem van die situatie te onttrekken. Hem geen machtiging verlenen voor langdurig verblijf impliceert dat hij geen gezinsleven zal kunnen uitbouwen omdat hij daar eenvoudigweg voortdurend zal vrezen voor zijn leven. Verweerder houdt aan dat de sociale banden die op heden reeds bestaan niet vallen onder de draagwijdte van artikel 8 EVRM, maar vergeet dat verzoeker ook in de nabije toekomst geniet van de bescherming van artikel 8 EVRM om een gezinsleven uit te bouwen. Het bovenstaande geeft op voldoende weer dat inzake wel sprake is van buitengewone omstandigheden en verzoekt uw Raad dan ook om de beslissing te vernietigen."

3.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij als volgt gerepliceerd:

"Als enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt. Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden Verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. "als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.V.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013) De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Uit de omstandige motieven van

de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De bestreden beslissing luidt als volgt: "Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De elementen van integratie namelijk dat betrokkene een grote wil tot integratie zou hebben, dat betrokkene in de periode dat hij in België verblijft zich ingezet heeft om de landstalen te leren, dat de aanpassing van betrokkene zeer doorgedreven zou zijn, dat betrokkene cursussen volgde (zie deelcertificaat initiatie keuken getuigschrift opleiding creatieve slaatjes), dat betrokkene zich inschreef in het project "Leren en Werken " vanaf woensdag 26 juni 2013 (zie inschrijvingsbewijs VOAB, schoolattest), dat betrokkene een uitgebreide vriendenkring uitgebouwd heeft, dat betrokkene zich perfect aangepast zou hebben aan de Belgische zeden, gewoonten en cultuur, dat zijn integratie zich op alle vlakken gemanifesteerd zou hebben en dat het centrum van belangen van betrokkene in België zou liggen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 04 juli 2012 en hij diende een asielaanvraag in op 05 juli 2012. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03 juli 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 09 juli 2014 werd aan betrokkene een toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 19 juli 2014 betekend. De duur van de procedure - namelijk net geen 2 jaar - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich gedurende zijn verblijf in België nooit schuldig zou gemaakt hebben aan enige strafbare gedraging, nooit in aanraking zou gekomen zijn met gerechtelijke of politieke overheden en onmogelijk aanzien zou kunnen worden als gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Meester Buysse stelt dat betrokkene onvoldoende kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land en dat hij er gediscrimineerd en bedreigd wordt. De raadsheer heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat betrokkene gediscrimineerd en bedreigd zou worden in het land van herkomst, gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest gediscrimineerd en bedreigd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. " Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht. Verzoekende partij meent dat er wel degelijk sprake is van een buitengewone omstandigheid en dit omdat de gemachtigde rekening zou moeten houden met de omstandigheden waarin zij naar België is gekomen, waardoor het onmogelijk was om het nodige te ondernemen vanuit Bangladesh. Verweerder beperkt zich over het algemeen tot het uiten van vage beschouwingen die niet aannemelijk maken waarom zij heden haar aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen indienen. De loutere bewering als dat zij niet in de mogelijkheid was om een aanvraag in te dienen in Bangladesh gelet op de 'omstandigheden waarin verzoekende partij naar België is gekomen', doet daaraan geen afbreuk. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing maakt nog geen grond tot vernietiging uit. De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid

slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Evenmin kan verzoekende partij voor de eerste maal in haar verzoekschrift opwerpen dat de Belgische ambassade van Bangladesh zich in New Delhi (India) bevindt zodat zij zich in een administratieve onmogelijkheid bevindt om in Bangladesh een machtiging aan te vragen. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. In de mate dat verzoekende partij zich in fine nog poogt te beroepen op een vermeende schending van artikel 3 en 8 EVRM, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. "Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn." (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012) En: "In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat zodat niet kan worden ingezien dat de bestreden beslissing een belemmering zou kunnen inhouden voor het voortzetten van het gezinsleven. De verzoekende partij en gaan hier geheel aan voorbij. Met hun betoog maken de verzoekende partijen de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk" (R.v.V. nr. 127 933 van 7 augustus 2014) Terwijl gewone sociale relaties niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen. "Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.V.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). " (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008) "Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010) "Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...) Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...) " (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012) In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder nog gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148). In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- *verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,*
- *de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...). Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen. Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."*

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 11 april 2014 heeft verzoeker, samengevat, het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoeker kon onvoldoende rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land. Verzoeker vreesde voor zijn leven en vrijheid, en zag geen andere oplossing dan te vluchten richting België waar hij asiel aanvraagde.
 - Verzoeker diende beroep in tegen de weigering van asiel. In deze omstandigheden kan niet verwacht worden dat verzoeker zich naar zijn land van herkomst begeeft om aldaar bij de Belgische diplomatieke post een machtiging tot verblijf aan te vragen en is hij vrijgesteld van de documentatieplicht.
 - Derhalve meent verzoeker dat zijn aanvraag om voorgaande redenen ontvankelijk is.
- Verzoeker beroept zich op de instructie waardoor zijn huidige aanvraag toch zou ingewilligd dienen te worden (prangende humanitaire situatie).

In de bestreden beslissing worden al deze elementen of verklaringen evenwel onderzocht en beantwoord, zoals duidelijk weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.4. Verzoeker voert aan dat de bovenvermelde elementen alleen al een onmogelijkheid of minstens een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

3.3.5. Vooreerst wijst de Raad er op dat de asielprocedure van verzoeker niet meer hangende was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 4 augustus 2014. Op 3 juli 2014 weigerde de Raad immers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker diende op 22 augustus 2014, na het nemen van de bestreden beslissing, overigens nog een asielaanvraag in, dewelke op 12 maart 2015 negatief beoordeeld werd door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, zowel op het vlak van de vluchtelingenstatus als op het vlak van de subsidiaire bescherming.

3.3.6. Verzoeker stelt voorts in zijn synthesesmemorie dat, doordat er geen Belgische ambassade is in zijn land van herkomst Bangladesh hij geen aanvraag volgens de reguliere weg aldaar kon indienen. Ook voor Belgische ambassades in buurlanden zou verzoeker niet of zeer moeilijk aan papieren kunnen geraken om er legaal heen te reizen. Verzoeker verwoordt het als volgt: *“Verder houdt verzoeker vast dat het onmogelijk is voor hem om als jongen van 16 jaar zonder zijn ouders zich naar de Belgische ambassade van Bangladesh te begeven te Delhi om dan op legale wijze naar België te komen. Verzoeker wist niet eens dat hij naar België zou komen toen hij Bangladesh verliet, laat staan de nodige formaliteiten kan ondernemen alvorens naar België te komen.”* Verzoeker baseert zich daarvoor op de instructie van 19 juli 2009, die zijn inziens in voldoende mate duidelijk is: *“er is geen Belgische ambassade in je land van herkomst en de bevoegde Belgische ambassade ligt in een buurland waarvoor je de nodige reisdocumenten niet kan krijgen”*.

3.3.7. De Raad merkt op dat verzoeker het element dat er geen ambassade is in zijn land van herkomst evenwel slechts voor het eerst in zijn synthesesmemorie aanvoert en dit niet als element heeft vermeld in zijn aanvraag van 11 april 2014 ten einde het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verzoeker heeft dit niet aangevoerd als element in diens aanvraag noch op een later tijdstip, waardoor de gemachtigde hier niet op kon antwoorden in de bestreden beslissing. Er dient te worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Waar verzoeker zich in dit verband tevens beroept op een regel uit de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009, wordt opgemerkt dat de gemachtigde over deze instructie als volgt oordeelde in de bestreden beslissing:

“Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Ook hier dient te worden vastgesteld dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd, zodat verzoeker er zich niet meer kan op beroepen.

3.3.8. Verzoeker herhaalt voor het overige in het enig middel in wezen de elementen uit zijn aanvraag. Deze werden reeds beantwoord in de bestreden beslissing en verzoeker slaagt er niet in deze motieven te betwisten. Door het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Waar verzoeker aanvoert dat het onmogelijk is geworden voor hem om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij daar ‘niemand meer zou hebben’, dient vastgesteld te worden dat verzoeker daar geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen.

3.3.9. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Daar waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, toont verzoeker niet aan enige in het Rijk verblijvende familieleden te hebben. Waar verzoeker zou verwijzen naar zijn in België opgebouwd privéleven, wordt het volgende opgemerkt.

Er dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op een eventueel privéleven in België te handhaven. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan verzoeker, maar hem niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het eventuele privéleven van verzoeker wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET